

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatick Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 14. januar 2022

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-90/20	Apcoa Parking Danmark A/S (Forelagt af Højesteret) <u>Emne:</u> Momspligt vedr. kontrolgebyrer for overtrædelse af parkeringsforskrifter. <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 2, stk. 1, litra c, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at kontrolgebyrer for overtrædelse af forskrifter for parkering på privat grund udgør et vederlag for en leveret ydelse, således at der foreligger en momspligtig transaktion	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Skattestyrelsen Kammeradvokaten	Dom	20.01.22
C-328/20	Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig <u>Emne:</u> Direkte sag mod Østrig om indeksering af børnefamilieydelse. <u>Påstande:</u> — Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 og 67 i forordning (EF) nr. 883/2004 og sine forpligtelser i henhold til artikel 4 i forordning nr. 883/2004 og artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 492/2011, idet den har indført en tilpasningsmekanisme med hensyn til familietillæg (Familienbeihilfe) og børnefradrag for arbejdstagere (Kinderabsetzbetrag für Erwerbstätige), hvis børn har fast bopæl i en anden medlemsstat. — Det fastslås, at Republikken Østrig desuden har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011, idet den har indført en tilpasningsmekanisme med hensyn til Familienbonus Plus, ægteskabsfradraget (Alleinerziherabsetzbetrag), eneforsorgerfradraget (Alleinerzieherabsetzbetrag) og underholdsfradraget (Unterhaltsabsetzbetrag) for vandrende	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Skatteministeriet Statsministeriet	GA	20.01.22

	<p>arbejdstagere, hvis børn har fast bopæl i en anden medlemsstat. — Republikken Østrig tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
C-817/19	<p>Ligue des droits humains (PNR-direktivet) Emne: Forholdet mellem PNR-direktivets regler om karakteren af indhentede oplysninger samt indsamling og opbevaring heraf, og Chartrets artikel 7, 8 og 52, stk. 1. Spørgsmål: 1. Skal artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse), sammenholdt med denne forordnings artikel 2, stk. 2, litra d), fortolkes således, at den finder anvendelse på en national lovgivning såsom lov af 25. december 2016 om behandling af passageroplysninger, som gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681 af 27. april 2016 om anvendelse af passagerlisteoplysninger (PNR-oplysninger) til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet samt Rådets direktiv 2004/82/EF af 29. april 2004 om transportvirksomheders forpligtelse til at fremsende oplysninger om passagerer og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/65/EU af 20. oktober 2010 om meldeformaliteter for skibe, der ankommer til eller afgår fra havne i medlemsstaterne, og om ophævelse af direktiv 2002/6/EF? [...] 10. Såfremt Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol) på grundlag af besvarelsene af de foregående præjudicielle spørgsmål konkluderer, at den anfægtede lov, der bl.a. gennemfører direktiv (EU) 2016/681, er i strid med en eller flere af de forpligtelser, der følger af de i disse spørgsmål nævnte bestemmelser, kan Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol) da midlertidigt opretholde virkningerne af lov af 25. december 2016 om behandling af passageroplysninger med henblik på at undgå retsikkerhed og muliggøre, at oplysninger, der forinden er blevet indsamlet og lagret, stadig kan anvendes til de formål, der er omhandlet i loven?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Rigspolitiet Til orientering: Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Søfartsstyrelsen Transportministeriet</p>	GA	27.01.22

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-118/20	<p>Wiener Landesregierung <u>Spørgsmål:</u> 1. Er en situation, hvor en fysisk person, der, som revisionsappellanten i hovedsagen, har givet afkald på sit statsborgerskab i en medlemsstat i Den Europæiske Union – og dermed på sit unionsborgerskab – for at opnå statsborgerskab i en anden medlemsstat i overensstemmelse med et tilsagn om tildeling af statsborgerskab i den anden medlemsstat, som denne person har ansøgt om, og hvor den pågældendes mulighed for at generhverve unionsborgerskabet efterfølgende bortfalder som følge af, at dette tilsagn tilbagekaldes, efter sin natur og sine</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet Justitsministeriet</p>	O-sag	Dom	18.01.22

	<p>konsekvenser omfattet af EU-retten, således at EU-retten skal overholdes ved tilbagekaldelsen af tilsagnet om tildeling?</p> <p>Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>2. Er de kompetente nationale myndigheder, herunder i givet fald de nationale domstole, i forbindelse med afgørelsen om tilbagekaldelsen af tilsagnet om tildeling af statsborgerskab i medlemsstaten forpligtet til at fastslå, om tilbagekaldelsen af tilsagnet, hvorved muligheden for generhvervelse af unionsborgerskabet bortfalder, henset til følgerne for den berørte person ud fra et EU-retligt synspunkt er forenelig med proportionalitetsprincippet?</p>				
C-261/20	<p>Thelen Technopark Berlin</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Følger det af EU-retten, navnlig af artikel 4, stk. 3 TEU, artikel 288, stk. 3, TEUF og artikel 260, stk. 1, TEUF, at artikel 15, stk. 1, stk. 2, litra g), og stk. 3, i direktiv 2006/123 om tjenesteydelser i det indre marked har direkte virkning i forbindelse med en verserende retssag mellem privatpersoner således, at de nationale bestemmelser i § 7 i den tyske Verordnung über die Honorare für Architekten- und Ingenieurleistungen (bekendtgørelse om honorarer for arkitekt- og ingeniørydelser, herefter »HOAI«), som er i strid med dette direktiv, og hvorefter de minimumssatser for arkitekters og ingeniørers projekterings- og tilsynsydelser, der er fastsat i denne honorarordning – bortset fra visse undtagelsestilfælde – er bindende, og en honoraraftale med lavere satser end minimumssatserne, der indgås i kontrakter med arkitekter og ingeniører, er ugyldig, ikke længere finder anvendelse?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>a) Udgør Forbundsrepublikken Tysklands regulering af bindende minimumssatser for arkitekters og ingeniørers projekterings- og tilsynsydelser i HOAI's § 7 en tilsidesættelse af etableringsfriheden i henhold til artikel 49 TEUF eller andre generelle EU-retlige principper?</p> <p>b) Såfremt det andet spørgsmål, litra a), besvares bekræftende: Følger det af en sådan tilsidesættelse, at de nationale bestemmelser om bindende minimumssatser (i den foreliggende sag HOAI's § 7) ikke længere finder anvendelse i en verserende sag mellem private?</p>	<p>Miljøministeriet</p> <p>Erhvervsstyrelsen</p>	O-sag	Dom	18.01.22
C-594/19 P	<p>Deutsche Lufthansa AG mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Kendelse afsagt af Retten den 17. maj 2019 i sag T-764/15 ophæves.</p> <p>—Påstanden i første instans tages til følge, og den tilgrundliggende Kommissionsafgørelse SA.32833 af 1. oktober 2014 annulleres.</p> <p>—Subsidiært hjemvises sagen til Retten til afgørelse.</p> <p>—Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	20.01.22
C-37/20 og C-601/20	<p>Sovim</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>»Spørgsmål 1: Er artikel 1, nr. 15), litra c), i direktiv (EU) 2018/843, om ændring af artikel 30, stk. 5, første afsnit, i direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF, for så vidt som denne bestemmelse pålægger medlemsstaterne at gøre oplysningerne om reelt ejerskab tilgængelige i alle tilfælde for ethvert medlem af</p>	<p>Miljøministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	O-sag	GA	20.01.22

	<p>offentligheden, uden at der begrundes en legitim interesse, gyldig a. i lyset af retten til respekt for privatliv og familieliv som sikret ved artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«) fortolket i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, henset til de formål, der fremgår af bl.a. 30. og 31. betragtning til direktiv 2018/843, og som særligt vedrører bekæmpelsen af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og b. i lyset af retten til beskyttelse af personoplysninger som sikret ved chartrets artikel 8, idet den bl.a. har til formål at sikre, at personoplysninger behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, og at der er formålsbegrænsning for indsamling og behandling af data samt dataminimering?</p> <p>Spørgsmål 2: 1. Skal artikel 1, nr. 15), litra g), i direktiv 2018/843 fortolkes således, at de ekstraordinære omstændigheder, hvortil denne bestemmelse henviser, og hvorunder medlemsstaterne kan indrømme en undtagelse til en sådan adgang til alle eller dele af oplysningerne om det reelle ejerskab, hvor offentlighedens adgang ville udsætte den reelle ejer for uforholdsmæssig stor risiko, risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning eller andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, alene kan forefindes, hvis der fremlægges bevis for en uforholdsmæssig stor risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning, andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, som er ekstraordinær, faktisk overhængende for den konkrete person, der er den reelle ejer, samt alvorlig, reel og aktuel?</p> <p>2. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, er artikel 1, nr. 15), litra g), i direktiv 2018/843, fortolket således, da gyldig, i lyset af retten til respekt for privatliv og familieliv som sikret ved chartrets artikel 7 og af retten til beskyttelse af personoplysninger som sikret ved chartrets artikel 8?</p> <p>[...]</p> <p>M.fl. spg.</p>				
C-165/20	<p>Air Berlin <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal direktiv 2003/87/EF og direktiv 2008/101/EF henset til 20. betragtning til direktiv 2008/101/EF fortolkes således, at de er til hinder for at annullere en gratistildeling af luftfartskvoter til en luftfartsoperator for 2018, 2019 og 2020, når tildelingen er sket for 2013-2020, og luftfartsooperatoren har indstillet sine luftfartsaktiviteter i 2017 på grund af konkurs? Skal artikel 3f, stk. 1, i direktiv 2003/87/EG fortolkes således, at annullationen af tildelingsafgørelsen efter indstilling af luftfartsaktiviteterne på grund af konkurs afhænger af, om luftfartsaktiviteterne fortsættes af andre luftfartsooperatører? Skal artikel 3f, stk. 1, i direktiv 2003/87/EF fortolkes således, at der er tale om en fortsættelse af luftfartsaktiviteterne, når der (for så vidt angår det konkursramte luftfartsselskabs forretning med korte og mellemlange ruter) delvis er foretaget salg af landingsrettigheder i såkaldte koordinerede lufthavne (»slots«) til tre andre lufttransportoperatører?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er bestemmelserne i artikel 10, stk. 5, artikel 29, artikel 55, stk. 1, litra a), og stk. 3, samt artikel 56 i forordning (EU) 389/2013 forenelige med direktiv 2003/87/EF og direktiv 2008/101/EF og gyldige, for så vidt som de er til hinder for at udstede gratis luftfartskvoter, der er blevet tildelt, men endnu ikke udstedt, såfremt luftfartsooperatoren indstiller luftfartsaktiviteterne på grund af konkurs?</p> <p>3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal direktiv 2003/87/EF og 2008/101/EF fortolkes således, at det i henhold til EU-retten er bydende nødvendigt at annullere</p>	Klima- Energi- og Forsyningsministeriet Energistyrelsen	O-sag	Dom	20.01.22

	<p>afgørelsen om gratistildeling af luftfartskvoter?</p> <p>4. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende og såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 3c, stk. 3a), artikel 28a, stk. 1 og 2, samt artikel 28b, stk. 2, i direktiv 2003/87/EF som ændret ved direktiv (EU) 2018/410 fortolkes således, at den tredje handelsperiode ikke udløber ved udgangen af 2020 men derimod først i 2023?</p> <p>5. Såfremt det fjerde spørgsmål besvares benægtende: Kan en ret til mertildeling af gratis emissionskvoter til luftfartsoperatører for tredje handelsperiode efter udløbet af tredje handelsperiode opfyldes med en ret til tildeling for fjerde handelsperiode, hvis eksistensen af en sådan ret til tildeling først fastslås retsligt efter udløbet af tredje handelsperiode, eller bortfalder en ret til tildeling, som endnu ikke er opfyldt, med udløbet af tredje handelsperiode?</p>				
C-572/20	<p>ACC Silicones</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>I. Er artikel 63 TEUF (tidligere artikel 56 EF) til hinder for en national skatteretlig bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter der af et selskab, der er hjemmehørende i udlandet, og som modtager udbytte af kapitalandele og ikke når minimumsandelen i kapitalen i et selskab i henhold til artikel 3, stk. 1, litra a), i direktiv 90/435 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater (som ændret ved direktiv 2003/123), med henblik på tilbagebetaling af kapitalindkomstskat kræves dokumentation i form af en attest fra den udenlandske skattemyndighed for, at kapitalindkomstsatten ikke kan modregnes hos selskabet eller hos en selskabsdeltager, der direkte eller indirekte ejer andele i selskabet, eller kan fradrages som driftsudgift eller som erhvervsmæssig udgift, og for, hvorvidt en modregning, et fradrag eller en fremførsel rent faktisk heller ikke har fundet sted, når en sådan dokumentation med henblik på tilbagebetaling af kapitalindkomstskat ikke kræves af et selskab, der er hjemmehørende i indlandet, og som ejer en kapitalandel af samme størrelse?</p> <p>II. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er proportionalitetsprincippet og princippet om den effektive til hinder for kravet om den attest, der er nævnt i det første spørgsmål, når den i udlandet hjemmehørende modtager af udbytte af såkaldte porteføljekapitalandele, reelt ikke har mulighed for at fremlægge en sådan attest?</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	20.01.22
C-638/19 P	<p>Europa-Kommissionen mod European Food SA m.fl. (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Dom afsagt af Retten (Anden udvidede Afdeling) den 18. juni 2019 i de forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15, European Food m.fl. mod Kommissionen, ophæves.</p> <p>—Det første anbringendes første led og det andet anbringendes første led, der er fremsat i sag T-704/15, forkastes.</p> <p>—Det andet anbringendes første og andet led, der er fremsat i sag T-624/15 og sag T-694/15, forkastes.</p> <p>—De forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15 hjemvises til Retten med henblik på stillingtagen til de anbringender, der ikke allerede er blevet vurderet.</p> <p>—Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og under appelsagen udsættes.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	25.01.22
C-181/20	<p>VYSOČINA WIND</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/19/EU af 4. juli 2012 om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	25.01.22

	<p>for, at en medlemsstat pålægger brugerne forpligtelsen til at finansiere omkostningerne ved indsamling, behandling, nyttiggørelse og miljørigtig bortskaffelse af WEEE, som stammer fra fotovoltaiske paneler, der er bragt i omsætning for den 1. januar 2013, og ikke producenterne?</p> <p>2. I tilfælde af et bekræftende svar på det første spørgsmål er det – med henblik på vurderingen af betingelserne for en medlemsstats ansvar for den skade, som forvoldes borgere ved en tilsidesættelse af EU-retten – relevant, sådan som det er tilfældet i hovedsagen, at en medlemsstat selv har fastsat regler for finansiering af affald fra fotovoltaiske paneler før vedtagelsen af et direktiv, hvilket direktiv medførte, at fotovoltaiske paneler blev omfattet af EU-rettens anvendelsesområde og at producenterne herved blev pålagt forpligtelsen til at afholde omkostningerne forbundet hermed, herunder for så vidt angår paneler, der var blevet bragt i omsætning før udløbet af fristen for gennemførelsen af direktivet (og selve vedtagelsen af retsakt på EU-retligt niveau)?</p>				
T-303/16	<p>Novartis Europharm mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Europa-Kommissionens afgørelse af 4. april 2016 (C(2016) 2083(final)) annulleres.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale de af Novartis afholdte omkostninger.</p>	Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	26.01.22
C-234/20	<p>Sātiņi-S</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 30, stk. 6, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1305/2013 af 17. december 2013 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 fortolkes således, at tørvebundsarealer er fuldstændig udelukkede fra Natura 2000-betalingerne?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er tørvebundsarealer da omfattede af landbrugs- og skovbrugsområderne?</p> <p>3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 30 i forordning nr. 1305/2013 da fortolkes således, at en medlemsstat kan udelukke tørvebundsarealer fuldstændigt fra Natura 2000-betalingerne, og at sådanne nationale bestemmelser er forenelige med det fastsatte kompensationsformål for de pågældende betalinger i forordning nr. 1305/2013?</p> <p>4) Skal artikel 30 i forordning nr. 1305/2013 fortolkes således, at en medlemsstat kan begrænse udbetalingen af støtte for Natura 2000-områder ved at fastsætte, at støtten alene ydes i forbindelse med begrænsning af en specifik type af økonomisk virksomhed, som f.eks. alene skovbrugsvirksomhed for så vidt angår skovområder?</p> <p>5) Skal artikel 30, stk. 1, i forordning nr. 1305/2013, sammenholdt med artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at en person, under henvisning til sine planer om en ny økonomisk virksomhed, har ret til en Natura 2000-betaling, når vedkommende ved erhvervelsen af ejendommen allerede havde kendskab til de begrænsninger, som ejendommen var underlagt?</p>	<p>Miljøministeriet</p> <p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	O-sag	Dom	27.01.22
C-238/20	<p>Sātiņi-S</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Tillader retten til en rimelig erstatning som følge af begrænsningen af ejendomsretten, der er sikret ved artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at den erstatning, som en stat yder for tab for akvakulturen i et Natura 2000-område, som er forårsaget af fugle, der er beskyttet i</p>	<p>Miljøministeriet</p> <p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p> <p>Energistyrelsen</p>	O-sag	Dom	27.01.22

	<p>henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, er væsentligt lavere end de tab, der faktisk er lidt?</p> <p>2) Udgør den erstatning, som en stat yder for tab for akvakulturen i et Natura 2000-område, som er forårsaget af fugle, der er beskyttet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, statsstøtte i artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmådes forstand?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, finder det loft på 30 000 EUR for de minimis-støtte, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EU) nr. 717/2014 af 27. juni 2014 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde anvendelse på de minimis-støtte i fiskeri- og akvakultursektoren, da anvendelse på en erstatning som den i hovedsagen omhandlede?</p>				
C-269/20	<p>Finanzamt T <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal den bemyndigelse, som tildeles medlemsstaterne i artikel 4, stk. 4, andet afsnit, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter, for at betragte personer, som er etableret i indlandet, og som i retlig forstand er selvstændige, men som finansielt, økonomisk og organisatorisk er nært knyttet til hinanden, som én enkelt afgiftspligtig person, udøves således, a) at behandlingen som én enkelt afgiftspligtig person sker hos en af disse personer, som er den afgiftspligtige person for alle disse personers omsætning, eller således, b) at behandlingen som én enkelt afgiftspligtig person altid – idet der derved må accepteres et væsentligt tab af afgiftsprovenu – skal føre til en momsgruppe, som er adskilt fra de personer, der er nært knyttet til hinanden, og som udgør en fiktiv konstruktion, der udelukkende oprettes med henblik på momsen?</p> <p>2. Såfremt alternativ a) er det korrekte svar på det første spørgsmål: Følger det af Den Europæiske Unions Domstols retspraksis vedrørende virksomheden uvedkommende formål som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter (Domstolens dom af 12.2.2009, VNLTO, C-515/07, EU:C:2009:88), at en afgiftspligtig person, a) som dels udøver en økonomisk aktivitet og i denne forbindelse leverer ydelser mod vederlag som omhandlet i artikel 2, nr. 1, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter og b) dels samtidig udøver en aktivitet, som påhviler ham som offentlig myndighed, og for hvilke han i henhold til artikel 4, stk. 5, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter ikke anses som afgiftspligtig person, i henhold til artikel 6, stk. 2, litra b), i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter ikke skal pålægges afgift for levering af en vederlagsfri tjenesteydelse fra den pågældende afgiftspligtige persons økonomiske aktivitetsområde til området for dennes myndighedsopgaver som omhandlet i artikel 6, stk. 2, litra b), i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter?</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	27.01.22
C-347/20	<p>Zinätnes parks <u>Spørgsmål:</u> 1) Skal begrebet »selskabets tegnede kapital« i artikel 2, nr. 18), litra a), i Kommissionens forordning nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	27.01.22

	<p>marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108, sammenholdt med andre EU-retlige bestemmelser om virksomheders aktiviteter, fortolkes således, at der ved fastlæggelsen af selskabets tegnede kapital alene skal lægges vægt på oplysninger, som er blevet offentliggjort efter de fremgangsmåder, der er fastsat i den nationale lovgivning i de enkelte medlemsstater, når henses til, at sådanne oplysninger derfor kun kan anses for at have virkning fra dette tidspunkt?</p> <p>2) Skal der ved vurderingen af begrebet »kriseramt virksomhed« i artikel 2, nr. 18), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108 lægges vægt på de betingelser, der er fastsat i forbindelse med proceduren for udvælgelse af projekter til europæiske fonde, om, hvilke dokumenter der skal fremlægges for at godtgøre den pågældende virksomheds økonomiske situation?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, er en national lovgivning på området for projektudvælgelse, som fastsætter, at projekter ikke kan gøres til genstand for præciseringer, efter at de er indgivet, forenelig med principperne om gennemsigtighed og ikke-forskelsbehandling i artikel 125, stk. 3, litra a), nr. ii), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1303/2013 af 17. december 2013 om fælles bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden, Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006?</p>				
C-405/20	<p>BVAEB <u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal begrænsningen af det tidsmæssige anvendelsesområde for kravet om ligebehandling af mænd og kvinder i henhold til dommen i sag C-262/88, Barber, og i henhold til protokol nr. 33 ad artikel 157 TEUF og artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (herefter »direktiv 2006/54«) fortolkes således, at en (østrigsk) pensionsmodtager ikke retmæssigt eller kun (delvist) for så vidt angår den del af kravet, der vedrører ansættelsesperioder, som ligger efter den 1. januar 1994, kan påberåbe sig kravet om ligebehandling for at gøre gældende, at lovgivning som den i hovedsagen anvendte om en regulering af tjenestemandspensioner, som blev fastsat for året 2018, har medført en forskelsbehandling af vedkommende?</p> <p>2. Skal kravet om ligebehandling af mænd og kvinder (i henhold til artikel 157 TEUF, sammenholdt med artikel 5 i direktiv 2006/54) fortolkes således, at en indirekte forskelsbehandling som den, der – muligvis – følger af den lovgivning om pensionsreguleringen af 2018, som finder anvendelse i hovedsagen, også under hensyntagen til allerede tidligere fastsatte lignende foranstaltninger og det betydelige tab, som er forårsaget af den kumulative virkning af disse foranstaltninger, i forhold til en inflationsbetinget regulering af pensionernes realværdi (i det foreliggende tilfælde på 25%), er begrundet, navnlig</p> <ul style="list-style-type: none"> – for at forhindre en »kløft« mellem højere og lavere pensioner (som vil opstå i tilfælde af en regelmæssig regulering med en enhedsatts), selv om denne vil være rent nominal og ikke ændre forholdet mellem beløbene, – for at gennemføre et generelt »socialt element« i form af en 	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	27.01.22

	<p>stærkelse af købekraften for modtagere af lavere pensioner, selv om a) dette formål også vil kunne opfyldes uden at begrænse reguleringen af højere pensioner, og b) lovgiver ikke på samme måde har fastsat en sådan foranstaltning med henblik på også at styrke købekraften ved inflationsreguleringen af lavere tjenestemandslønninger (til ugunst for reguleringen af højere tjenestemandslønninger) og heller ikke har vedtaget lovgivning om et sammenligneligt indgreb i reguleringen af værdien af pensioner i medfør af andre erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger (uden statslig deltagelse) for at opnå en styrkelse af købekraften for lavere pensioner (til ugunst for reguleringen af højere pensioner),</p> <p>– for at bevare og finansiere »ordningen«, selv om tjenestemandspensionerne ikke skyldes af et forsikringselskab i henhold til en forsikringsmæssigt organiseret og bidragsfinansieret ordning, men derimod af forbundsstaten som de pensionerede tjenstemænds arbejdsgiver som løn for udført arbejde, og det afgørende dermed ikke er bevarelsen eller finansieringen af en ordning, men i sidste ende kun budgetmæssige overvejelser,</p> <p>– fordi det udgør en selvstændig begrundelse, eller fordi det (forud herfor) på forhånd kan udelukkes, at der er tale om indirekte forskelsbehandling på grund af køn som omhandlet i direktiv 2006/54 til skade for mænd, hvis det forhold, at mænd statistisk er berørt i væsentligt højere grad inden for gruppen af modtagere af højere pensioner, kan tilskrives, at kvinder især i fortiden typisk ikke havde lige muligheder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, eller</p> <p>– fordi lovgivningen er lovlig som en positiv foranstaltning som omhandlet i artikel 157, stk. 4, TEUF?</p>				
C-43/21	<p>FCC Česká republika <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 3, nr. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/ EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) fortolkes således, at udtrykket »væsentlig ændring« af et anlæg også omfatter forlængelse af deponeringsperioden på et affaldsdeponeringsanlæg, selvom der ikke samtidig sker nogen ændring i anlæggets godkendte maksimale areal og den samlede tilladte kapacitet?</p>	<p>Miljøministeriet Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet</p>	O-sag	GA	27.01.22
C-534/20	<p>Leistrütz <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 38, stk. 3, andet punktum, i forordning (EU) 2016/679 (generel forordning om databeskyttelse, herefter »forordning 2016/679«) fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en bestemmelse i national lovgivning, i den foreliggende sag § 38, stk. 1 og 2, sammenholdt med § 6, stk. 4, andet punktum, i Bundesdatenschutzgesetz (den tyske forbundslov om databeskyttelse, BDSG), hvorefter den dataansvarliges ordinære opsigelse af databeskyttelsesrådgiverens ansættelsesforhold, idet den dataansvarlige er dennes arbejdsgiver, er ulovlig, uafhængigt af, om opsigelsen skyldes udførelsen af dennes opgaver? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: 2. Er artikel 38, stk. 3, andet punktum, i forordning 2016/679 også til hinder for en sådan bestemmelse i national lovgivning, såfremt udpegelsen af databeskyttelsesrådgiveren ikke er obligatorisk i henhold til artikel 37, stk. 1, i forordning 2016/679, men kun i henhold til medlemsstatens lovgivning? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: 3. Hvilke artikel 38, stk. 3, andet punktum, i forordning 2016/679 på et tilstrækkeligt bemyndigelsesgrundlag, navnlig for så vidt som</p>	<p>Databeskyttelseskantoret Erhvervsministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	O-sag	GA	27.01.22

	denne bestemmelse omfatter databeskyttelsesrådgivere, der står i et ansættelsesforhold til den dataansvarlige?				
T-616/18	<p>Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. mod Europa-Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Kommissionens afgørelse af 24. maj 2018 om en procedure i henhold til artikel 102 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 54 i EØS-aftalen (sag AT.39816 — Opstrømsgasforsyninger i Central- og Østeuropa) (1), hvorved den nævnte procedure blev afsluttet i medfør af artikel 9 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i [...] artikel 81 [EF] og 82 [EF] (2) ved at gøre tilsagnene af 15. marts 2018 fra det offentligretlige aktieselskab Gazprom og Gazprom Export LLC (herefter »Gazprom«) retligt bindende, annulleres.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Energistyrelsen	O-sag	Dom	02.02.22
C-436/20	<p>ASADE</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 49 TEUF og artikel 76 og 77 i (sammenholdt med artikel 74 i og bilag XIV til) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter ordregivende myndigheder kan benytte sig af aftaler med private nonprofitenheder – ikke kun frivillige organisationer – med henblik på levering af alle former for sociale tjenesteydelser til personer mod godtgørelse af udgifter uden at anvende de procedurer, der er fastlagt i udbudsdirektivet, og uanset den anslåede værdi af disse tjenesteydelser, idet det forholder sig sådan, fordi denne godtgørelse ganske enkelt forudgående kvalificeres som værende af ikke-kontraktuel karakter?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og denne ordning dermed er mulig, skal artikel 49 TEUF og artikel 76 og 77 i (sammenholdt med artikel 74 i og bilag XIV til) udbudsdirektivet da fortolkes således, at ordregivende myndigheder kan benytte sig af aftaler med private nonprofitenheder – ikke kun frivillige organisationer – med henblik på levering af alle former for sociale tjenesteydelser til personer mod godtgørelse af udgifter uden at anvende de procedurer, der er fastlagt i udbudsdirektivet, og uanset den anslåede værdi af disse tjenesteydelser, idet det forholder sig sådan, fordi denne godtgørelse ganske enkelt forudgående kvalificeres som værende af ikke-kontraktuel karakter, når denne nationale lovgivning desuden ikke udtrykkeligt omfatter de krav, der er fastsat i førnævnte direktivs artikel 77, men derimod henviser til en senere lovgivningsmæssig udvikling, uden at det udtrykkeligt er fastsat i retningslinjerne for denne lovgivningsmæssige udvikling, at den udtrykkeligt skal omfatte de krav, der er fastsat i nævnte direktivs artikel 77?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål også besvares benægtende, og denne ordning dermed er mulig, skal artikel 49 TEUF og 56 TEUF og artikel 76 og 77 i (sammenholdt med artikel 74 i og bilag XIV til) direktivet om offentlige udbud og artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked da fortolkes således, at ordregivende myndigheder med henblik på udvælgelsen af den nonprofitorganisation (ikke kun frivillige organisationer), som de vil indgå aftale med om levering af alle former for sociale tjenesteydelser til personer – ud over de i artikel 2, stk. 2, litra j), i sidstnævnte direktiv nævnte – blandt udvælgelseskriterierne kan anvende kriteriet om, at den pågældende enhed skal være etableret på det sted, hvor tjenesteydelsen skal leveres?</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p> <p>Social- og Ældreministeriet</p>	O-sag	GA	03.02.22

C-500/20	<p>ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Har Den Europæiske Unions Domstol kompetence til at fortolke de fælles regler om anvendelse af infrastruktur i international jernbanetraffic (CUI – bilag E til konventionen om internationale jernbanebefordringer [COTIF])?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal CUI's artikel 8, stk. 1, litra b), fortolkes således, at infrastrukturforvalterens ansvar for materiel skade også omfatter de udgifter, som operatøren skal afholde som følge af, at den pågældende på grund af beskadigelsen af sine lokomotiver må leje andre lokomotiver som erstatning herfor?</p> <p>3. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende og det andet spørgsmål benægtende, spørges: Skal CUI's artikel 4 og artikel 19, stk. 1, fortolkes således, at kontraktparterne gyldigt kan udvide deres ansvar ved at foretage en generel henvisning til national ret, når omfanget af ansvaret ganske vist derved udvides, men – som en undtagelse fra CUI's objektive ansvar – er betinget af culpa?</p>	<p>Transportministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p>	O-sag	GA	03.02.22
C-567/20	<p>Zagrebačka banka</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler 1 henset til fortolkningen af bestemmelsen i Domstolens praksis, særligt sag C-118/17, Dunai [EU:C:2019:207], fortolkes således, at lovgivers indgriben i forholdet mellem en forbruger, som er låntager, og en bank, ikke kan fratage forbrugeren retten til ved søgsmål at anfægte vilkårene i den oprindelige aftale eller i tillægget til aftalen, som er indgået i henhold til lov, med henblik på at udøve retten til at få tilbagebetalt de fordele, som banken uberettiget har opnået til skade for forbrugeren som følge af anvendelsen af urimelige kontraktvilkår i en situation, hvor forbrugeren på baggrund af lovgivers indgreb frivilligt kunne tiltræde ændringer i det oprindelige kontraktforhold henset til en lovpligtig forpligtelse, der blev pålagt bankerne, til at tilbyde forbrugeren en sådan mulighed, og ikke direkte på grundlag af lovindgrebet, som det var tilfældet i Dunai-sagen?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende, har den forelæggende ret, der træffer afgørelse i den foreliggende sag mellem to parter (låntageren og banken) – når denne ret, henset til den fortolkning, der er anlagt af Vrhovni sud (øverste domstol), ikke kan anlægge en fortolkning af bestemmelserne i national ret, nærmere bestemt Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju [lov om ændring og supplerung af forbrugerkreditloven], der er i overensstemmelse med direktiv 93/13 – da kompetence til og/eller er forpligtet til i henhold til dette direktiv og artikel 38 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder at undlade at anvende denne nationale retsforordning, således som fortolket af Vrhovni sud [(øverste domstol)]?</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	O-sag	GA	03.02.22
C-576/20	<p>Pensionsversicherungsanstalt</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 44, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at børnepasningsperioder, som er tilbagelagt i andre medlemsstater, tages i betragtning af en medlemsstat, der er kompetent til at tildele en alderspension, i henhold til hvis lovgivning pensionsansøgeren med undtagelse af disse børnepasningsperioder hele sit arbejdsliv har været i lønnet beskæftigelse eller udøvet selvstændig virksomhed, allerede fordi</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet</p>	O-sag	GA	03.02.22

	<p>denne pensionsansøger på den dato, fra hvilken børnepasningsperioden for det pågældende barn i henhold til denne medlemsstats lovgivning blev taget i betragtning, hverken var i lønnet beskæftigelse eller udøvede selvstændig virksomhed? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>2. Skal artikel 44, stk. 2, [...] første sætningsdel, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at den medlemsstat, der er kompetent i henhold til afsnit II i forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, i henhold til sin lovgivning generelt ikke tager børnepasningsperioder i betragtning, eller kun i konkrete tilfælde ikke gør dette?</p>				
<p>C-65/21 P C-73/21 P C-74/21 P C-75/21 P</p>	<p>SGL Carbon SE m.fl. mod Kommissionen (appel) <u>Påstande:</u> — Den appellerede dom ophæves. — Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling. — Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	03.02.22
C-121/21	<p>Den Tjekkiske Republik mod Republikken Polen <u>Påstande:</u> Det fastslås, at Republikken Polen, idet den har tilladt, at tilladelsen til brunkulsminedrift forlænges med seks år, uden at der foretages en miljøkonsekvensvurdering, ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 4, stk. 1 og 2, i direktiv 2011/92 1, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 4-6, artikel 5, stk. 1 og 2, og artikel 6, 7, 8 og 9</p> <p>- idet den har tilladt at udelukke den berørte offentlighed fra proceduren om meddelelse af en tilladelse til minedrift, ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 6, stk. 2-7, artikel 7, stk. 5, artikel 8, artikel 9 og artikel 11, stk. 1, i direktiv 2011/92</p> <p>- idet den har erklæret, at miljøkonsekvensvurderingsafgørelsen straks kunne fuldbyrdes, ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den medfør af artikel 11, stk.1, i direktiv nr. 2011/92</p> <p>- idet den ikke i miljøkonsekvensvurderingsafgørelsen har inddraget en mulig fremgangsmåde i tilfælde af, at de berørte forekomster af vand ikke undtages, jf. artikel 4, stk. 5, i direktiv 2000/60 2, ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 4, stk. 1, litra a), nr. ii), og litra b), nr. ii), i direktiv 2000/60</p> <p>- idet den ikke har tilladt den berørte offentlighed og Den Tjekkiske Republiks deltagelse i proceduren vedrørende meddelelse af en tilladelse til minedrift indtil 2026, ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 6, stk. 2-7, artikel 7, stk. 1, 2 og 5, og artikel 8 i direktiv 2011/92</p> <p>- idet den ikke har offentliggjort og meddelt Den Tjekkiske Republik tilladelsen til minedrift indtil 2026, ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 9, stk. 1, og 2, i direktiv 2011/92</p> <p>- idet den ikke har tilladt en retslig kontrol af tilladelsen til minedrift indtil 2026, ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 11, stk. 1, i direktiv 2011/92</p> <p>- idet den ikke har offentliggjort tilladelsen til minedrift indtil 2026, ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 7 i direktiv 2003/4 3</p> <p>- idet den ikke har meddelt fuldstændige oplysninger i forbindelse med proceduren vedrørende meddelelsen af tilladelsen til minedrift indtil 2026, ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af princippet om loyalt samarbejde i artikel 4, stk. 3, TEU</p> <p>- idet den i tilladelsen til minedrift indtil 2026 ikke har taget</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	03.02.22

	<p>tilstrækkeligt hensyn til miljøkonsekvensvurderingsafgørelsen, ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 2, stk. 1, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, i direktiv 2011/92 og idet den ikke har fastlagt tilstrækkelige miljømæssige betingelser i tilladelsen til minedrift indtil 2026, ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 8a, stk. 1, litra b), i direktiv 2011/92.</p> <p>- Republikken Polen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
--	---	--	--	--	--